

„Абе, какво става с този хлор? Нашите русенци много негодуват! Вижте, направете нещо, че ще ме уволнят!“

Това са изреченията, с които се изчерпва съдържанието на разговора на Т. Живков с Н. Чаушеску по повод положението на екологичната обстановка в Русе.

МЕЖДУ ОБЕЩАНИЯТА И НАДЕЖДАТА

Инженер Стоян Върбанов е директор на РИОПС в Русе. От около две години заема длъжността и на съвестта му не тежи началото на необявената екологична война между двата срещуположни дунавски града. Обаче от тази подробност никак не му става по-леко. В неговите ръце е съсредоточена цялата информация за състоянието на водата, въздуха и почвата в този регион. Местните жители го обвиняват, че не е достатъчно активен при огласяване на истината. Мнителните румънци правят обратното – с лупа разглеждат резултатите от анализите и винаги вмъкват по някое обвинение в преднамереност и пристрастие. Иди, че оцелявай. Върбанов пише хапчета по схема, предписана от лекарите, и продължава храбро да отстоява ролята си на един от арбитрите по въпросите на екологията.

– Минавала ли ви е мисълта да се изселите от Русе? Все пак в папките ви има доста тревожни данни?

– Никога! Дори когато положение

нието беше катастрофално при обгазяванията с хлор. Дъщеря ми е омъжена и живее тук. Тук ще чакам да се роди и моето внуче. Обаче не твърдя, че опасността е ликвидирана.

– Длъжник ли е българската наука към проблемите на този изстрадал град?

– Да. Защото още преди две години БАН трябваше да даде отговор на въпросите около определяне на специфичните замърсители в атмосферата на града. Най-после от 23 юли тази година работна група под ръководството на Георги Стоев (от Института по органична химия) започна работа. Очакваме в скоро време да получим първите резултати. Ще се надяваме на обективност и от страна на международната експертиза.

– Случката, която никога няма да забравите?

– В Русе неведнъж е имало такъв феномен: денят е ясен, а автомобилите се движат с фарове – до такава степен бе силно обгазяването с хлор. Неведнъж съм виждал майка да носи детето си с едната

ръка, а с другата крепи мокра кърпа на устата му. А тя диша отровата и не мисли за себе си. . .

– Какво никога не бихте просити никому?

– Ако човек съзнава, че дадена производствена дейност отделя много вредности, но продължава да я упражнява. Освен това не понасям немарливостта към наличните очистни съоръжения. Тогава съм най-безкомпромисен при налагането на санкции.

– Оптимист ли сте в прогнозата си за разрешаването на този интернационален екологичен конфликт?

– И България, и Румъния не могат да тръгнат към Европа с екологично нечисти технологии. А ние каква приватизация ще правим, ако нямаме екологосъобразни производства? Това са проблеми, които не могат да се заобикалят.

Диалогът с румънската страна започна. Това е надежда. Русе има своята програма за ликвидиране на местните замърсители. Това е обещание пред местното население, че всичко, което зависи от общината, ще бъде направено.